

næst billigste er det, som Kommunerne faa Lov at udføre, men det dyreste er det, som Staten kommer til at udføre. Naar vi altsaa bebyrder Staten med disse Udgifter, maa vi huske paa, at det, som ellers kunde blive nogenlunde billigt, bliver overordentlig dyrt. Det beder jeg ærede Medlemmer huske paa gælder ganske i Almindelighed, og det vil ogsaa vise sig her. — Der er en anden Ting, der ogsaa forekommer mig betænkelig ved Lovforslaget. Det er ikke nogen væsentlig Punkt, da det kun vedrører den i Forslaget nævnte Embedsmand. Seg synes, vi her komme igen et Skridt videre ind paa den Bane, som det lader til, vi ere saa overordentlig glade ved, nemlig stadig at blive ved at forøge Embedsmændenes Antal. I dette Tilfælde kan jeg virkelig ikke begribe, hvorfor vi skulle behøve en Embedsmand. Hvis nu ogsaa Staten yder dette Bidrag — jeg vilde nu hellere have, Kommunerne skulde gøre det — hvorfor behøver man saa en Inspektør, man skulde tro, at der ikke kunde foretages noget her til Lands, uden man skal have Embedsmænd til at undersøge og passe paa alt? I Fortsættelse hermed skal jeg bemærke, at der her er noget underlig inkonsekvent til Stede. Hver Gang der bliver talt offentligt, er der Tale om Demokratisme; ethvert Menneske er saa demokratisk, som det er muligt — jeg er det nu for Resten ikke — man skulde tro, at man levede i det mest yderlig demokratiske Land i Verden, men samtidig søge vi at faa rykket Tiden tilbage til højssalig Kong Frederik den Sjettes Dage, hvor han som Fader vaagede over hele Folket. Hvis dette skal blive ved, som det er begyndt, maa den højtærede Indenrigsminister jo i Grunden blive en Fader for os alle, thi der er ikke den Ting, man kan pege hen paa, hvor ikke den højtærede Indenrigsminister faderlig maa tage sig af os. Det forekommer mig, at enkelte Ting kunne drives for vidt. Skønt mine Principper ikke gaa i demokratisk Retning, er det alligevel lidt for meget, vi ere inde paa. — Endelig skal jeg tillade mig en Bemærkning, som mere gaar i økonomisk Retning, og det er, at dette Lovforslag i sig selv — og noget lignende gælder om Alderdoms-forsørgelsesloven, som vi have haft til Behandling for — i Grunden sætter en Præmie for at bruge saa meget af Statens Midler som muligt. Seg gad vide, om den Kommune, der har en Sygekasse, ikke vil gøre alt for at faa Sygekassen til at virke saa meget som muligt, blot med den Tanke, at dersom den ikke bruger Pengene, ville Naboerne eller en anden Provins bruge dem. Ogsaa her er en Fare, og jeg vilde blot derfor tillade mig at advare imod den Tendens,

som gaar gennem Love som denne; det forekommer mig, at denne Lov ikke er fri for at være, hvad jeg kalder, en farlig Lov.

Ovesen: Seg kunde være fristet til at gøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af, hvad der blev udtalt af den ærede sidste Taler, men da Tiden er saa fremrykket, skal jeg modstaa denne Fristelse og kun tillade mig nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af Lovforslagets § 13; det er den bekendte Rørepapiraf, der angaar, hvorledes der skal forholdes i Sygdomstilfælde med de Følg ude paa Landet, som ere Medlemmer af en Sygekasse, og bestemmer, at de kunne faa fri Befordring til Læge og Jordemoder, naar de vel at mærke bo inden halvanden Mil frem og halvanden Mil tilbage. Seg tror, at denne Bestemmelse i sig selv er meget billig og meget god, men jeg skal dertil bemærke, at der er adskillige Steder, i alt Fald ovre i Sjælland, hvor der er Kommuner, der ligge over halvanden Mil fra den nærmeste Læge, hvor altsaa Tilfældet vilde blive det, at dersom der i en saadan Kommune blev en Sygekasse, vilde samtlige Medlemmer i Sygdomstilfælde faa en Del af Besjen at betale for at faa en Læge. Seg skulde derfor meget ønske, at denne Bestemmelse i Paragraffen blev ændret derhen, at de halvanden Mil kun gjaldt i de Tilfælde, hvor den nærmeste Læge bor inden for denne Afstand, og for saa vidt den nærmeste Læge bor ud over denne Afstand, skulde Medlemmerne have fri Kørsel til den nærmeste Læge. Seg tror, at en saadan Bestemmelse vilde være meget nyttig, og at den meget let kunde indføres uden at forurette nogen som helst, idet det vistnok er almindelig Sæd og Skik, at Smaakaarsfolk i en Kommune, der ligger over halvanden Mil fra den nærmeste Læge, i Reglen alligevel have fri Befordring til Lægen.

Indenrigsministeren (Singerlev): Seg havde ved Begyndelsen af dette Møde Beslighed til at udtale mig saa vel om Lovforslaget i Almindelighed som om de enkelte Paragraffer, for saa vidt jeg havde noget bestemt at fremsøre, og jeg kan altsaa nu indskrænke mig til enkelte Udtalelser, som ere foranledigede ved, hvad der er fremkommet fra forskellige ærede Talere.

Lige over for den ærede 4de Landstingsmand for 3dje Kreds (Needy-Thott) maa jeg indrømme, at jeg undlod at omtale Bestemmelsen om Aldersgrænsen, som er sløffet opad, men ikke sløffet nedad. Seg burde